

zda toto posouzení závisí na subjektivním stanovisku a názoru pachatelově, či má být posuzováno se stanoviska objektivního. Co bylo pachatelovi odůvodněným opomenutím pomoci a nemohla se podle jeho názoru pomoc od něho slušně žádati, bude naopak u jiných opomenutí samozřejmě neodůvodněné a poskytnutí pomoci mohlo se slušně žádati. Zajisté subjektivní stanovisko pachatelovo nebude lze přezírat, ale bylo by naopak zase pochybeno, bylo-li by toto subjektivní stanovisko jedině rozhodujícím.

Odůvodnění praví, že sluší uvážiti všecky okolnosti jednotlivého případu a podle nich rozhodnouti, je-li za těchto okolností slušné žádati od určité osoby příspěvní. Patrně tedy, že odůvodnění na subjektivní názor pachatelův, bylo-li slušné žádati pomoc či nikoli, neklade žádné váhy. Otázku tu dlužno podle odůvodnění rozhodovati podle okolností jen objektivně, nikoli se subjektivního názoru pachatelova.

(Pokračování.)

P R A K T I C K É P Ř Í P A D Y.

Mimoknihovní vydržení spoluvlastnictví na lesní parcele proti knihovnímu vlastníku je možné. Rozsah vydrženího práva určuje se podle rozsahu držby. Příspěvek k § 1455 obč. zák. a k výkladu čís. pat. z 5. července 1853 čís. 130 ř. z.

A. žaloval manžele B. a C. jako výhradné knihovní vlastníky lesní parcely čís. kat. 1492/1 na uznání spoluvlastnictví k jedné třetině této parcely z titulu vydržení, poněvadž po více než 30 let společně se žalovanými a manžely D. E., případně s jejich předchůdci v držbě, sázel a kácel na celé této parcele stromy, osekával haluze a dělil se s nimi o užitky stromů vždy stejnoměrně a že platili tito tři podílníci ze sporné parcely také daně rovným dílem.

Žalovaní manželé B. a C. navrhli zamítnutí žaloby mezi jiným také z těchto důvodů:

1. že žalobní prosba směřuje na uznání vlastnického práva k i d e e l n í třetině, vydržení ideelní části pozemku je však podle své povahy nemožné, poněvadž jen určité f y s i c k é části pozemku mohou býtí předmětem držby, nikoliv však také p o m y s l n é ideelní části věci,

2. že všechny žalobcem tvrzené držeční úkony (sázení

a kácení stromů, osekávání haluzí, dělení se o užitky) jsou jen určitými výkony, vztahujícími se na cizí věc, avšak nevyčerpávajícími všechněch práv vlastnických, a proto nelze takovým způsobem užívání nabytí vlastnictví vydržením,

3. že lesní patent ze dne 5. VII. 1853 č. 130 ř. z. vylučuje držbu práv k cizí půdě lesní, poněvadž neuznává vůle vykonávati takové právo v cizím lese; že právní obchod co do oprávnění k cizí půdě lesní jest omezen, ježto jejich nabytí jest možné, toliko za jistých podmínek (§ 311 obč. zák. a §§ 1, 2, 6 a 43 cit. pat.), a když tedy není možná držba práv k cizímu lesu, není ani možné vydržení vlastnictví, zakládající se na dlouholeté držbě práv, tvořících obsah tohoto vlastnictví k věci, jejíž vlastnictví má býti nabyto touto dlouholetou držbou.

Žalobě bylo soudy všech tří stolic vyhověno, nejvyšším soudem z těchto důvodů:

Podle § 1455 obč. zák. čeho lze nabytí, jest možno i vydržeti. Pouze »věci, kterých pro jejich povahu nebo podle zákona nelze držeti, dále věci a práva, která jsou vůbec nezczitelná, nejsou předmětem vydržení.« Podle této zásady nelze pochybovati, že jest možno vydržeti i spoluvlastnictví na movitých nebo nemovitých věcech, arci za předpokladu, že ani po subjektivní, ani po objektivní stránce není překážek ve způsobilosti k nabývání, pokud se týče ve způsobilosti k držbě.

Rozsah vydrženého práva určuje se podle rozsahu držby, jak to vyplývá z ustanovení § 1467 obč. zák., jehož obdobně jest použití i při mimoknihovní držbě. Jsou-li vykonávány, jak to bylo odvolacím soudem zjištěno, držební úkony na celé v úvahu přicházející parcele společně s více osobami, pak vlastnická držba pojmala v sobě celou parcelu a vydržení vztahovalo se na celou parcelu s obmezením vyplývajícím ze spolusoucnosti těchto práv u ostatních společníků.

Bylo-li zjištěno, že žalobce po více než 30 let společně s dovolateli a manželi D. a E., pokud se týče s jejich předchůdci v držbě, vykonával na celé sporné parcele tímž způsobem držební úkony, že se tito tři podílníci odedávna mezi sebou stejnoměrně dělili o užitky stromů, že platili ze sporné parcely rovným dílem daně, pak sluší schváliti právní názor druhé stolice; osvojený od prvního soudu, že žalobce nabyl vydržením vlastnického práva k jedné třetině sporného lesa.

Odvolací soud právem také schválil právní názor prvního soudu, že předpisů §§ 1, 6 a 43 patentu ze dne 5. července 1853 č. 130 ř. z. nelze použití v tomto případě, v němž šlo o společ-

né vykonávání držebních práv spoluvlastnických s vědomím a za účasti knihovního vlastníka.

Ukázalo se tedy dovolání ve všech směrech bezdůvodným.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 13. čer-
vence 1926 Rv II 353/26. Dr. Gajdorus.

**Prohlášením »vázanosti« akcií na depotním účtu v bance
nevzniká ještě právo zástavní.**

Žalující strana A. žádá, aby rozsudkem byla žalovaná banka B., uznána povinnou v zástavě držeti žalující 6000 kusů akcií banky B., jež u této uloženy byly vídeňskou bankou C., nebo je žalobkyni vydati, event. do soudního uschování složit.

Za řízení sporného vnesla banka A. návrh podle § 236 civ. ř. s. za mezitímní určení, že žalující A. přísluší na 6000 kusech akcií banky B. u žalované uložených bankou C. právo zástavní pro pohledávku 4.600.000 Kč.

Obchodní soud v Praze pod CKV. 82/24-24. vynesl rozsudek, podle něhož o návrhu podle § 236 c. ř. s. rozhodl, že žalobkyni žádané právo nepřísluší a ve věci hlavní žalobu zamítl.

Rozsudek tento byl II. i III. stolicí potvrzen.

Soud první stolice zjistil podle svědeckých a listinných důkazů, že žalobkyně A. měla vůči vídeňské bance C. z důvodů transakce pohledávku 4.600.000 Kč splatnou 8. IX. 1928 a byla oprávněna žádati od této své dlužnice ručení některé tuzemské banky za tuto pohledávku.

Banka C. koupila r. 1923 od žalované B. její akcie majiteli svěřující počtem 20.000 kusů, jež i po zaplacení kupní ceny po dobu 5 let měly býti vázány v uschování u prodávající — žalované. —

Žalobkyně počátkem dubna 1924 žádala od banky C. poskytnutí umluvené záruky pro 4.600.000 Kč, načež tato rozhodla, že jí poskytne garancii v té formě, že oddělí 6000 kusů akcií banky B. uzávěrou ve prospěch žalobkyně. Dala skutečně dne 21. IV. 1924 písemný příkaz žalované B., aby ze 20.000 kusů akcií u ní uschovaných — 6000 kusů v á z a l a pro žalobkyni A. a tuto o tom vyrozuměla. Žalovaná splnila tento příkaz a vyrozuměla žalobkyni dne 23. IV. 1924, že »pro ni vázala na depotním účtu banky C. z jejího příkazu 6000 akcií banky B.«

Toto prohlášení však neuspokojilo žalobkyni A., ježto nemá pro ni žádného právního významu a jí nekonvenuje, pročez